

DOI: <https://doi.org/10.37634/efp.2026.5.7p>
УДК 341.171(477):327.7

Андрій Григорович **КОНОВАЛЕНКО**

здобувач, Хмельницький університет управління та права імені Леоніда Юзькова

ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-5971-015X>

e-mail: Andrey0114@icloud.com

ПРОГРАМНІ ДОКУМЕНТИ У СФЕРІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ УКРАЇНИ: ЗАГАЛЬНА ХАРАКТЕРИСТИКА

У статті досліджено та систематизовано програмні документи у сфері євроінтеграційної політики України – від перших концептуальних актів початку 1990-х рр. до сучасних стратегічних документів, прийнятих після отримання Україною статусу кандидата на членство в ЄС у 2022 р. Розглянуто правову природу, юридичну силу та практичне значення програмних документів у системі джерел євроінтеграційного права. Виявлено еволюцію підходів до програмування євроінтеграційної діяльності держави, зміну пріоритетів та механізмів реалізації євроінтеграційного курсу. Досліджено зміст, структуру та виконання ключових програмних документів у цій сфері. Розроблено рекомендації з удосконалення системи програмних документів євроінтеграційної політики України в умовах підготовки до членства в ЄС.

Ключові слова: євроінтеграційна політика, програмні документи, Угода про асоціацію, кандидат на членство в ЄС, національна програма, план дій, адаптація законодавства

Стаття надійшла 20.04.2026

Статтю прийнято 27.04.2026

Статтю опубліковано 15.05.2026

ВСТУП

Євроінтеграційна політика є одним зі стратегічних пріоритетів України з моменту проголошення незалежності. Протягом більш ніж тридцяти років держава послідовно формувала систему програмних документів, що визначають цілі, пріоритети та механізми зближення з ЄС. Ця система зазнала кардинальних змін після підписання Угоди про асоціацію між Україною та ЄС у 2014 р. та особливо – після набуття Україною статусу кандидата на членство в ЄС у червні 2022 р. [1].

Програмні документи у сфері євроінтеграційної політики є особливим різновидом нормативно-правових та квазінормативних актів, що поєднують риси стратегічних документів державного планування, юридично обов'язкових зобов'язань та політичних декларацій. Їхня правова природа, місце в системі джерел права та механізми реалізації є предметом наукової дискусії у вітчизняній та зарубіжній юридичній науці [2].

Як зазначають науковці [1–5], система програмних документів у сфері євроінтеграції відображає не лише правові, але й політичні та суспільні трансформації в Україні. Еволюція цих документів – від декларативних заяв про прагнення до євроінтеграції до конкретних планів імплементації *acquis communautaire* – свідчить про глибокі зміни в характері відносин між Україною та ЄС і в розумінні змісту євроінтеграційного курсу.

Теоретико-правові засади євроінтеграційного процесу та місце програмних документів у його забезпеченні досліджував І.В. Яковюк, який в [3] комплексно розкрив правову природу інструментів зближення національного права з правом ЄС. У колективній монографії [4] окреслено конституційно-правові межі реалізації євроінтеграційного курсу. Питанням адаптації законодавства та виконання міжнародно-правових зобов'язань України присвячені роботи О.В. Задорожного, Т.В. Комарової та інших представників науки міжнародного та європейського права.

МЕТА роботи – дослідити та систематизувати програмні документи у сфері євроінтеграційної політики України, розкрити їх правову природу та значення, виявити закономірності еволюції системи таких документів та розробити рекомендації з її вдоскона-

лення в умовах підготовки до членства в ЄС.

МЕТОДИ ДОСЛІДЖЕННЯ

У дослідженні застосовано комплекс загальнонаукових та спеціально-юридичних методів: порівняльно-правовий аналіз, системний аналіз, формально-юридичний метод, хронологічний метод, метод правового моделювання, контент-аналіз нормативно-правових актів та доктринальних джерел. Нормативну основу дослідження склали Конституція України (КУ), законодавчі акти з питань євроінтеграції та адаптації законодавства, Угода про асоціацію між Україною та ЄС, рішення Ради асоціації Україна-ЄС, а також програмні документи євроінтеграційної політики різних часових періодів. У роботі також застосовано матеріали офіційних звітів Європейської Комісії з прогресу України на шляху до членства в ЄС та документацію *Ukrainian Facility*.

РЕЗУЛЬТАТИ

Програмні документи у сфері євроінтеграційної політики являють собою різномірну за правовою природою групу актів, що об'єднані спільним предметом – визначенням цілей, завдань та заходів із забезпечення євроінтеграційного курсу України. З огляду на їх юридичну силу та місце в системі джерел права їх може бути поділено на кілька видів.

Першу групу становлять законодавчі акти програмного характеру. До них належать закони України, що визначають стратегічні засади євроінтеграційного курсу. Зокрема, Закон України (ЗУ) «Про засади внутрішньої і зовнішньої політики» від 1 липня 2010 р. № 2411-VI закріплює набуття членства в ЄС як одну із засад зовнішньої політики. Конституційні зміни 2019 р., якими до ст. 102 КУ включено норму про підтвердження стратегічного курсу держави на набуття повноправного членства в ЄС та НАТО, надали найвищої юридичної сили євроінтеграційному курсу [4].

Другу групу складають програмні акти органів виконавчої влади: укази Президента України, постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України (КМУ). Ці акти зазвичай мають характер комплексних програмних документів, що конкретизують напрями та завдання євроінтеграційної діяльності на певний часовий

горизонт, а також планів конкретних заходів з їхньої реалізації.

Третю групу утворюють міжнародно-правові документи, що визначають рамки та зміст євроінтеграційної діяльності: Угода про асоціацію та її складові, рішення Ради асоціації Україна-ЄС, Порядок денний асоціації. Правова природа цих документів є подвійною: з одного боку, вони є джерелами міжнародного права та зобов'язують Україну на міжнародному рівні; з іншого – є підставою для прийняття внутрішніх програмних документів [5].

Четверту групу становлять документи квазінормативного характеру: концепції, стратегії, доктрини, що ухвалюються органами публічної влади та визначають загальні підходи до реалізації євроінтеграційного курсу, не маючи водночас чітко вираженої нормативної структури та механізмів примусового виконання.

З огляду на хронологію та зміст програмних документів можна виділити чотири основні етапи їх еволюції: формування засад євроінтеграційної орієнтації (1991-1998); поглиблення партнерства та визначення стратегічних цілей (1998-2013); імплементація Угоди про асоціацію (2014-2022); підготовка до членства в ЄС (2022 – дотепер).

Перший етап характеризується поступовим формуванням євроінтеграційного вектора зовнішньої політики України на тлі широкої невизначеності з її геополітичних пріоритетів та пошуку балансу між різними напрямками зовнішньої політики. На цьому етапі закладено концептуальні засади курсу на зближення з європейськими спільнотами.

Угода про партнерство і співробітництво між Україною та ЄС, підписана 14 червня 1994 р. та ратифікована Верховною Радою України ЗУ від 10 листопада 1994 р. № 237/94-ВР (набрано чинності 1 березня 1998 р.), стала першим базовим програмним документом, що визначив правові рамки відносин між Україною та ЄС. Угода заклала основи для розвитку торговельно-економічних, правових та культурних відносин, хоча ще не ставила конкретної мети набуття членства в ЄС [1].

Стратегія інтеграції України до ЄС, затверджена Указом Президента України від 11 червня 1998 р. № 615/98, стала першим комплексним програмним документом, що визначив довгострокову мету – набуття членства в ЄС. Стратегія окреслила пріоритетні напрями інтеграції: адаптацію законодавства, економічну інтеграцію, розвиток інфраструктури, участь у програмах ЄС, однак мала переважно декларативний характер та не містила конкретних механізмів, строків і показників реалізації [2].

Концепція адаптації законодавства України до законодавства ЄС, схвалена постановою КМУ від 16 серпня 1999 р. № 1496, вперше системно окреслила підходи до гармонізації вітчизняного законодавства з правом ЄС. Документ визначив пріоритетні галузі для адаптації, механізми проведення правової експертизи законопроектів та інституційну основу процесу адаптації. Попри свій концептуальний характер, цей документ відіграв важливу роль у формуванні методологічних засад адаптаційної роботи [3].

Другий етап відзначається активацією програмного забезпечення євроінтеграційної діяльності та переходом від загальних декларацій до більш конкретних

планів та заходів. Водночас цей етап характеризується суперечливістю євроінтеграційних прагнень та реальної геополітичної орієнтації різних президентських адміністрацій.

Програма інтеграції України до ЄС, затверджена Указом Президента України від 14 вересня 2000 р. № 1072/2000, стала найбільш деталізованим на той час програмним документом у сфері євроінтеграції. Програма охоплювала широкий спектр напрямів – від зовнішньої та безпекової політики до внутрішньої реформи, містила конкретні завдання та їх виконавців, однак механізми моніторингу реалізації були недостатньо розробленими. Важливим кроком стало прийняття ЗУ «Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу» від 18 березня 2004 р. № 1629-IV. Цим Законом визначено мету, пріоритети, механізми та інституційне забезпечення процесу адаптації, а також встановив перелік пріоритетних сфер та календарний план гармонізації. Попри певні недоліки реалізації, Закон заклав системну основу для адаптаційної роботи [4].

Після Помаранчевої революції 2004 р. євроінтеграційна риторика значно посилилась, що знайшло відображення у низці програмних документів. Порядок денний Україна-ЄС, схвалений у грудні 2005 р. в рамках Європейської політики сусідства, містив конкретні орієнтири зближення на два роки, хоча система моніторингу виконання залишалась недосконалою. Розпочати у 2008 р. переговори про Угоду про асоціацію відкрили новий вимір програмного забезпечення євроінтеграції. Планом дій з лібералізації візового режиму між Україною та ЄС, переданим Україні у жовтні 2010 р., вперше запроваджено механізм оцінювання прогресу з чіткими умовами та показниками [5].

Третій етап розпочався з підписанням Угоди про асоціацію між Україною та ЄС у 2014 р., що ознаменувало якісно новий рівень відносин та визначило найбільш деталізовану тоді програму зближення, засновану на принципі «більше за більше» – отримання підтримки від ЄС в обмін на конкретний прогрес у реформах [1]. Угода про асоціацію, набравши чинності у повному обсязі 1 вересня 2017 р., стала за масштабом та деталізацією зобов'язань одним з найбільш розгорнутих документів у відносинах між ЄС та третьою країною. Вона охоплює практично всі сфери суспільного життя та містить детальні зобов'язання з адаптації законодавства до *acquis* ЄС. Особливу роль відіграє Додаток XVII, що містить перелік актів законодавства ЄС, до яких Україна зобов'язалась адаптувати своє законодавство в чітко визначені строки.

Порядок денний асоціації Україна-ЄС, що регулярно оновлювався, визначав пріоритети двостороннього співробітництва на дво-трирічний горизонт. На відміну від самої Угоди, що є юридично обов'язковим договором, Порядок денний є гнучким програмним документом, що дає змогу фокусуватись на пріоритетних сферах та адаптуватись до змінюваних обставин [2]. Урядовий офіс координації євроінтеграційної та євроатлантичної політики, створений у 2015 р. в структурі Секретаріату КМУ, розробив систему щорічних звітів про виконання Угоди про асоціацію, що стали важливим інструментом моніторингу та містять не лише оцінку минулого прогресу, але й плани на наступний рік. Щорічні плани за-

ходів з виконання Угоди про асоціацію, що затверджувались розпорядженнями КМУ, забезпечували трансляцію положень Угоди в конкретні завдання органів виконавчої влади з визначенням строків та відповідальних виконавців [3].

Четвертий етап розпочався після отримання Україною статусу кандидата на членство в ЄС – рішення, прийнятого Європейською Радою 23 червня 2022 р., – що докорінно змінило характер євроінтеграційного процесу та систему програмних документів, що його забезпечують. Відтепер йдеться не про зближення, а про повноцінне членство як кінцеву мету, що передбачає якісно інший масштаб реформ [4]. Висновки Ради ЄС від 13 грудня 2022 р. визначили сім умов для початку переговорів про вступ України до ЄС, зокрема реформу Конституційного Суду України, судову реформу, антикорупційні заходи, законодавство щодо олігархів, реформу медіазаконодавства, захист прав національних меншин та реформу Вищої ради правосуддя. На підставі позитивного висновку Комісії щодо прогресу України у їх виконанні Рада ЄС 14 грудня 2023 року прийняла рішення про відкриття переговорів про вступ [4].

Ukraine Plan – програмний документ, підготовлений Урядом України відповідно до вимог Регламенту (ЄС) 2024/792 від 29 лютого 2024 р. про Ukrainian Facility, – визначає пріоритети відновлення, реконструкції та модернізації України, а також реформи в рамках процесу вступу до ЄС на 2024–2027 рр. Документ структуровано у 15 секторальних розділах та схвалено Радою ЄС 14 травня 2024 р.; його реалізацію прив'язано до виконання 69 реформ та 10 інвестиційних заходів, що є умовою для отримання фінансування [5].

Ukrainian Facility, запроваджений Регламентом (ЄС) 2024/792 і чинний з 1 березня 2024 р., передбачає до €50 млрд стабільного фінансування для України на 2024–2027 рр. у формі грантів та позик і організований за трьома опорами: пряма бюджетна підтримка в рамках Ukraine Plan (більше €38 млрд), Ukrainian Investment Framework для мобілізації інвестицій, а також технічна допомога у сфері реформ та підтримки громадянського суспільства. Скринінг *acquis communautaire*, розпочатий у 2023 р., охоплює 35 переговорних розділів і є обов'язковою процедурою підготовки переговорних позицій України [5].

Аналіз системи програмних документів євроінтеграційної політики України дозволяє виявити низку системних проблем, що знижують ефективність програмного забезпечення євроінтеграційного курсу. Впродовж десятиліть у зазначеній сфері прийнято численні програмні документи різного рівня, значна частина яких дублює одне одного або залишається нереалізованою, тоді як єдиної ієрархічної системи з чітким розподілом функцій між актами різного рівня досі немає. Більшість програмних документів перших двох етапів містили нереалістичні строки та завдання, що не враховували реальну адміністративну спроможність органів влади та наявні фінансові ресурси, результатом чого стала системна практика перенесення строків та нормального виконання завдань без досягнення реального результату [2].

Суттєвою проблемою залишається слабкість механізмів моніторингу та звітності. До 2014 р. системи зві-

тування про виконання програмних документів практично не було. Хоча після підписання Угоди про асоціацію ситуація покращилась, звіти й нині нерідко зосереджуються на формальних показниках – кількості прийнятих законів, – а не на реальному впливі на правозастосування та суспільне життя. Реалізація програмних документів потребує скоординованих дій великої кількості органів виконавчої влади, що нерідко мають конкуруючі інтереси або різне розуміння пріоритетів; при цьому інституційна архітектура координації євроінтеграційної діяльності неодноразово змінювалась, що негативно впливало на спадкоємність та ефективність процесу [3].

Програмні документи у сфері євроінтеграції традиційно розроблялись переважно на рівні органів виконавчої влади без широкого залучення громадянського суспільства, бізнесу та академічної спільноти, що знижувало їхню суспільну легітимність та ускладнювало реалізацію реформ, що потребують широкої підтримки. Нарешті, правовий статус більшості програмних документів у системі джерел права залишається нечітким: вони не є нормативно-правовими актами у строгому сенсі, проте мають юридичне значення, що ускладнює контроль за їх виконанням та притягнення посадових осіб до відповідальності за невиконання [5].

З урахуванням виявлених проблем та завдань підготовки до членства в ЄС пропонується комплекс заходів з удосконалення системи програмних документів євроінтеграційної політики України. У законодавчій сфері доцільно прийняти окремий законодавчий акт або внести зміни до Закону України «Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України» від 23 березня 2000 р. № 1602-III з метою включення програмних документів євроінтеграційної спрямованості до загальної системи державного програмування з чіткими вимогами до їх змісту, порядку розроблення, затвердження та моніторингу виконання. Статус Національної програми адаптації законодавства до *acquis* ЄС потребує законодавчого закріплення як основного програмного документу у сфері адаптації з обов'язковими вимогами до її змісту та прив'язкою до вимог процесу вступу до ЄС. Необхідно також передбачити в Бюджетному кодексі України механізм фінансування заходів, визначених у програмних документах євроінтеграційної спрямованості, з чіткою прив'язкою бюджетних коштів до конкретних результатів [4].

В організаційній та інституційній сфері першочерговим завданням є запровадження єдиної цифрової платформи для розроблення, координації та моніторингу виконання всіх програмних документів євроінтеграційної спрямованості, що забезпечить прозорість і відкритість даних для суспільства та міжнародних партнерів. Урядовий офіс координації євроінтеграційної та євроатлантичної політики потребує посилення ролі та повноважень як центрального органу координації, зокрема шляхом надання права блокувати нормативні акти, що суперечать взятим євроінтеграційним зобов'язанням. Запровадження системи регулярного незалежного оцінювання виконання програмних документів із залученням міжнародних експертів та представників громадянського суспільства, результати якого підлягали б обов'язковому розгляду Верховною Радою України, дасть змогу суттєво підвищити якість контролю. Важ-

ливим елементом є також розроблення методології оцінювання регуляторного та соціально-економічного впливу актів законодавства ЄС, що підлягають імплементації, з метою визначення реалістичних строків та ресурсних потреб, а також забезпечення системного навчання державних службовців, відповідальних за розроблення та реалізацію євроінтеграційних програмних документів [3].

У сфері участі суспільства та комунікації необхідно запровадити обов'язкові публічні консультації під час розроблення програмних документів євроінтеграційної спрямованості з чітко визначеними строками та механізмами врахування пропозицій, розробити систему вимірюваних індикаторів успіху для кожного програмного документу та забезпечити регулярне публічне інформування про прогрес виконання, зокрема через ув'язку з функціонуючим Ukraine Plan scoreboard в рамках Ukrainian Facility [5].

ВИСНОВКИ

Дослідження системи програмних документів у сфері євроінтеграційної політики України свідчить про те, що ця система пройшла тривалий еволюційний шлях від загальних декларацій початку 1990-х рр. до детальних планів виконання конкретних умов членства в ЄС. Зазначена еволюція відображає зміни як у характері відносин між Україною та ЄС, так і в розумінні змісту та механізмів євроінтеграційного процесу. Правова природа програмних документів є неоднорідною та охоплює законодавчі акти, підзаконні нормативні акти, міжнародно-правові зобов'язання та квазінормативні документи, тоді як відсутність чіткої ієрархії та правового

визначення їхнього статусу залишається системною проблемою, що знижує ефективність програмного забезпечення євроінтеграційного курсу.

Отримання Україною статусу кандидата на членство в ЄС у 2022 р. поставило перед системою програмного забезпечення євроінтеграції якісно нові завдання. Йдеться вже не про поступове зближення, а про підготовку до повноправного членства, що потребує значно ширшого охоплення *acquis communautaire*, більш жорстких механізмів контролю та незрівнянно більшого адміністративного потенціалу. Ukraine Plan та Ukrainian Facility утворили принципово нову архітектуру програмного забезпечення євроінтеграції, прив'язавши конкретні виплати до виконання 69 реформ і тим самим надавши програмним зобов'язанням фінансово-правового характеру.

Ефективна методологія програмного забезпечення євроінтеграційної політики залежить від встановлення чіткої ієрархії програмних документів з розмежуванням функцій між актами різного рівня та їхньою взаємною узгодженістю, реалістичної прив'язки кожного документу до конкретних ресурсів і вимірюваних показників успіху, запровадження дієвих механізмів моніторингу та незалежного оцінювання, а також широкої участі громадянського суспільства і розвитку адміністративних спроможностей органів виконавчої влади. Реалізація запропонованих рекомендацій сприятиме підвищенню якості та ефективності програмного забезпечення євроінтеграційного курсу України, прискоренню процесу підготовки до членства в ЄС та успішному виконанню умов, визначених Радою ЄС.

Список використаних джерел

1. Угода про асоціацію між Україною та Європейським Союзом від 27.06.2014, ратифікована Законом України від 16.09.2014 № 1678-VII. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011
2. Про засади внутрішньої і зовнішньої політики: Закон України від 01.07.2010 р. № 2411-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17>
3. Яковюк І.В. Правові основи інтеграції до ЄС: загальнотеоретичний аналіз: монографія. Харків, 2013. 760 с.
4. Державний суверенітет в умовах європейської інтеграції: монографія / за заг. ред. Ю.П. Битяк, І.В. Яковюк. Харків, 2012. 336 с.
5. Regulation (EU) 2024/792 of the European Parliament and of the Council of 29 February 2024 establishing the Ukraine Facility. *Official Journal of the European Union*. L. 29.02.2024.
6. Про загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу: Закон України від 18.03.2004 № 1629-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15>
7. Про державне прогнозування та розроблення програм економічного і соціального розвитку України: Закон України від 23.03.2000 р. № 1602-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1602-14>
8. Конституція України від 28.06.1996 р. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр>

References

1. Association Agreement between Ukraine and the European Union dated June 27, 2014, ratified by Law of Ukraine No. 1678-VII of September 16, 2014. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011 (In Ukrainian).
2. Law of Ukraine 'On the Principles of Domestic and Foreign Policy' dated July 1, 2010, № 2411-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2411-17> (In Ukrainian).
3. Yakoviuk I.V. Legal foundations of integration into the EU: general theoretical analysis: monograph. Kharkiv, 2013. 760 p. (In Ukrainian).
4. State sovereignty in conditions of European integration: monograph / eds. Yu.P. Bytyak, I.V. Yakoviuk. Kharkiv, 2012. 336 p. (In Ukrainian).
5. Regulation (EU) 2024/792 of the European Parliament and of the Council of 29 February 2024 establishing the Ukraine Facility. *Official Journal of the European Union*. L. 29.02.2024.
6. Law of Ukraine 'On the National Programme of Adaptation of Ukrainian Legislation to EU Legislation' dated March 18, 2004, № 1629-IV. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1629-15> (In Ukrainian).
7. Law of Ukraine 'On State Forecasting and Development of Economic and Social Development Programmes of Ukraine' dated March 23, 2000, № 1602-III. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1602-14> (In Ukrainian).
8. Constitution of Ukraine dated June 28, 1996 (as amended by Law № 2680-VIII of February 7, 2019). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр> (In Ukrainian).

Andrii KONOVALENKO

applicant, Leonid Yuzkov Khmelnytskyi University of Management and Law

ORCID: <https://orcid.org/0009-0001-5971-015X>

e-mail: Andrey0114@icloud.com

PROGRAM DOCUMENTS IN THE FIELD OF UKRAINE'S EUROPEAN INTEGRATION POLICY

Introduction. European integration policy has been one of Ukraine's strategic priorities since independence. The system of program documents in this field has undergone fundamental changes after the signing of the Association Agreement in 2014 and especially after Ukraine obtained EU candidate status in June 2022. Program documents in the field of European integration policy represent a heterogeneous group of acts in terms of their legal nature, combining features of strategic state planning documents, legally binding obligations and political declarations.

The purpose of the paper is to investigate and systematize program documents in the field of Ukraine's European integration policy, reveal their legal nature and significance, identify patterns in the evolution of the system of such documents, and develop recommendations for its improvement in the context of EU membership preparation.

Results. The paper classifies program documents into four groups by legal force and identifies four main stages of their evolution: formation of European integration orientation (1991–1998), deepening of partnership (1998–2013), implementation of the Association Agreement (2014–2022), and preparation for EU membership (2022–present). Key documents analyzed include the Partnership and Cooperation Agreement (1994), the EU Integration Strategy (1998), the Law on the State Programme of Adaptation of Legislation (2004), the Association Agreement (2017), and the Ukraine Plan under Regulation (EU) 2024/792, which conditions disbursements of up to €50 billion on the implementation of 69 reforms and 10 investments. Systemic problems identified include fragmentation of the document system, insufficient realism, weak monitoring mechanisms, inadequate inter-agency coordination, limited civil society participation, and legal uncertainty of the status of program documents.

Conclusion. The proposed measures – anchoring program documents in state planning legislation, strengthening the Governmental Office for EU and Euro-Atlantic Integration, establishing an independent evaluation mechanism, ensuring mandatory public consultations, and linking reporting to the Ukraine Plan scoreboard – are aimed at improving the quality, realism and enforceability of program documents, and will contribute to Ukraine's successful progress on its EU accession path.

Keywords: European integration policy, program documents, Association Agreement, EU candidate, national program, action plan, legislation adaptation